

Na poparcie swoich zarzutów skarżące podnoszą:

- naruszenie licznych zasad regulujących ESA 95, dotyczących klasyfikacji instytucji do sektorów „administracji publicznej” lub „spółek niefinansowych”;
- naruszenie zasady ogólnej uzasadniania aktów administracyjnych oraz wysłuchania zainteresowanego.

(¹) Dz.U. L 310, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2006 r. — Fränkischer Weinbauverband przeciwko OHIM (trójwymiarowy znak towarowy „Bocksbeutel”)

(Sprawa T-180/06)

(2006/C 212/61)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fränkischer Weinbauverbände.V. (Würzburg, Niemcy) (*Przedstawiciel:* N. Hetzelt i A. Weigand, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 25 kwietnia 2006 r. (sprawa R 0479/2004-1)
- nakazanie pozwanemu opublikowania na podstawie art. 40 rozporządzenia nr 40/94 wspólnotowego znaku towarowego nr 002323301 oraz
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Trójwymiarowy znak wspólny „Bocksbeutel” dla towarów i usług z klas 32, 33 i 42 (zgłoszenie nr 323 301)

Decyzja eksperta: Częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Zgłoszony znak towarowy winien podlegać ochronie, ponieważ wykazuje minimum charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) w zw. z art. 64 rozporządzenia (WE) nr 40/94 (¹). Ponadto zaskarżona decyzja narusza zasadę równego traktowania.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2006 r. — Republika Włoska przeciwko Komisja

(Sprawa T-181/06)

(2006/C 212/62)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (*Przedstawiciel:* Giacomo Aiello, Avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2006/334/WE z dnia 28 kwietnia 2006 r. C (2006) 1702 w części, w której wyłącza z finansowania przez Wspólnotę niektórych wydatków Republiki Włoskiej z tytułu Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Sekcja Gwarancji, wraz z obciążeniem pozwanej kosztami, należnościami i honorariami związanymi ze sprawą; obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Włoska wniosła skargę do Sądu na decyzję Komisji z dnia 20 kwietnia 2006 r. C (2006) 1702 w części, w której wyłącza z finansowania przez Wspólnotę niektórych wydatków Republiki Włoskiej z tytułu Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR).

W uzasadnieniu swoich żądań skarżąca podnosi naruszenie i wadliwe zastosowanie:

- artykułu 11 ust. 1 lit. x) pkt 4, art. 13 ust. 2, art. 15 ust. 4 lit. a), art. 30 ust. 1 i 2 i art. 50 rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw (Dz.U. L 271 z 3.10.1997, str. 19);

- artykułu 17 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia Komisji (WE) nr 659/97 z dnia 16 kwietnia 1997 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w zakresie ustaleń interwencyjnych w sektorze owoców i warzyw (Dz.U. L 100 z 17.4.1997, str. 22);
- artykułu 8 ust. 2 lit. c) i d), art. 8 ust. 4 lit. b) i art. 16 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 609/2001 z dnia 28 marca 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w odniesieniu do programów operacyjnych, funduszy operacyjnych i pomocy finansowej Wspólnoty oraz uchylającego rozporządzenie nr 411/97 (Dz.U. L 90 z 30.3.2001, str. 4);
- artykułu 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 412/1997 z dnia 3 marca 1997 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w odniesieniu do uznawania organizacji producentów (Dz.U. L 62 z 4.3.1997, str. 16);
- artykułów 6 i 9 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3887/92 z dnia 23 grudnia 1992 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy (Dz.U. L 391 z 31.12.1992, str. 36).

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2006 r. — Królestwo Niderlandów przeciwko Komisji

(Sprawa T-182/06)

(2006/C 212/63)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (Przedstawiciele: H.G. Sevenster i D.J.M. de Grave, występujący w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2006/372/WE z dnia 3 maja 2006 r. w sprawie projektu przepisów krajowych zgłoszonych przez Królestwo Niderlandów na podstawie art. 95 ust. 5 Traktatu WE, określających wartości dopuszczalne emisji pyłu przez pojazdy z silnikami wysokoprężnymi;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca powiadomiła Komisję zgodnie z art. 95 ust. 5 WE o zamiarze wprowadzenia krajowych przepisów ograniczających emisję pyłu przez pojazdy z silnikami wysokoprężnymi, w drodze odstępstwa od dyrektywy 98/69/WE.⁽¹⁾ Zgodnie z notyfikowanymi przepisami od dnia 1 stycznia 2007 r. dla nowych osobowych i użytkowych pojazdów z silnikami wysokoprężnymi obowiązywać miała wartość dopuszczalna emisji pyłu zawieszonego wynosząca 5 mg/km. Obecnie obowiązująca wartość dopuszczalna, określona w dyrektywie 98/69 wynosi 25 mg/km. Ze względu na szczególne problemy dotyczące jakości powietrza w Niderlandach, rząd niderlandzki uznał za niezbędne wprowadzenie surowszych przepisów. Zaskarżoną decyzją 2006/372/WE Komisja odrzuciła projekt przepisów krajowych⁽²⁾.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi po pierwsze, że Komisja naruszyła kryteria oceny określone w art. 95 ust. 5 WE przyjmując pogląd, że Niderlandy nie wskazały, iż istnieje szczególnie problem w zakresie jakości powietrza, a konkretnie w odniesieniu do zobowiązań wynikających z dyrektywy 99/30⁽³⁾.

Po drugie skarżąca podnosi, że nastąpiło naruszenie obowiązku staranności i obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 253 WE ze względu na to, że Komisja bez podania przyczyn nie uwzględniła nowszych i bardziej istotnych dla sprawy danych, dostarczonych przez rząd niderlandzki z odpowiednim wyprzedzeniem przed wydaniem zaskarżonej decyzji.

Po trzecie, skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła traktat WE, dlatego że dokonując analizy alternatywnych środków na podstawie art. 95 ust. 6 WE nie kierowała się szczególnym celem, zamierzonym w krajowych przepisach, o których zatwierdzenie wystąpiono.

W związku z tym skarżąca podnosi, iż przy ocenie warunków na podstawie art. 95 ust. 6 WE naruszony został obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 253 WE.

Na koniec skarżąca podnosi naruszenie art. 95 ust. 5 i 6 WE oraz wymogu uzasadnienia wynikającego z art. 253 WE ze względu na to, że Komisja uznała, iż przy ocenie wniosku rządu niderlandzkiego istotny jest międzynarodowy kontekst towarzyszący projektowanym przepisom.

⁽¹⁾ Dyrektywa 98/69/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnosząca się do środków mających zapobiegać zanieczyszczeniu powietrza przez emisje z pojazdów silnikowych i zmieniająca dyrektywę Rady 70/220/EWG (Dz.U. L 350, str. 1)

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2006/372/WE z dnia 3 maja 2006 r. w sprawie projektu przepisów krajowych zgłoszonych przez Królestwo Niderlandów na podstawie art. 95 ust. 5 Traktatu WE, określających wartości dopuszczalne emisji pyłu przez pojazdy z silnikami wysokoprężnymi [notyfikowana jako dokument nr C(2006) 1791] (Dz.U. L 142, str. 16).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 1999/30/WE z dnia 22 kwietnia 1999 r. odnosząca się do wartości dopuszczalnych dla dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu w otaczającym powietrzu (Dz.U. L 163, str. 41).